

[Indenrigsministeren.]

laboratorium. Det bestemmes endvidere i Lovforslagets § 2, at Reklamering med Vitaminindhold i Varer, Stoffer eller Præparater, for hvis Vedkommende det ikke kan kontrolleres, om Vitaminindholdet er ensartet for større Partier, skal kunne forbydes. I § 1, 3die Stykke, bestemmes det, at Udgiften ved Undersøgelser og Kontrol m. v. afholdes af paagældende Producent eller Forhandler, og Taksterne herfor fastsættes af Indenrigsministeren, for saa vidt Undersøgelserne eller Kontrollen foretages under Medvirken af Vitaminlaboratoriet.

I Folketinget er der paa et Punkt foretaget en Udvidelse af det oprindelige Lovforslag, idet der som 2det Stykke i § 1 er indsat, at for saa vidt angaar Reklamering med Vitaminindhold i Levnedsmidler, der er tilsat Vitaminer, kræves Samtykke fra Indenrigsministeren. Det vil altsaa sige, at Reklamering med Vitaminindhold i Levnedsmidler, for saa vidt det drejer sig om Levnedsmidler, der er tilsat Vitaminer, overhovedet kun skal kunne ske, saafremt der er givet Samtykke dertil af Indenrigsministeren.

Der blev endelig i Folketinget indsat en Bestemmelse om, at Loven skal underkastes Revision om to Aar, i Rigsdagssamlingen 1937—38.

Jeg skal hermed tillade mig at anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling.

Guðrun Vang Lauridsen: Der har i en Aarrække været megen Interesse for Oplysning om de forskellige Næringsmidlers Værdi, en Oplysning, der i særlig Grad er udgaaet fra Husholdningsskolerne, af hvilke den første nu er 40 Aar gammel. Ligeledes er der gennem Husholdningsforeningerne og Husmoderforeningerne gjort et meget dygtigt Arbejde for at udbrede Kendskab til Næringsmidlernes Værdi, og gennem disse Foreninger er Oplysningen naaet langt ud omkring i Landet, saa Kvinderne nu staar meget vaagne over for Spørgsmaalet om Næringsmidlernes Værdi. Det vakte derfor stor Interesse, da man for nogle Aar siden opdagede Vitaminerne, og det er velkendt, at Videnskaben nu har fastslaaet de forskellige Slags Vitaminers absolutte Uundværlighed for den menneskelige Ernæring. Man kan faa Vitaminerne gennem de naturlige, almindelige Levnedsmidler, men ogsaa gennem Præparater eller Stoffer, der samles eller fremstilles i Salgsøjemed. For saadanne reklameres der meget stærkt for Tiden, men da Forbrugerne ofte køber

disse Varer i dyre Domme og selv er ganske ude af Stand til at kontrollere, om Præparaterne virkelig indeholder de Vitaminer, der reklameres med, og da der, som ogsaa nævnt af den højtærede Indenrigsminister, har været ført Klage herover, er det paa sin Plads, at Indenrigsministeren faar Ret til at forlange Præparaterne underkastet Kontrol. Jeg hilser derfor Forslaget med Glæde.

En saadan Kontrol vil imidlertid virke fordyrende, især hvis Vitaminindholdet er variabelt, da der i saa Fald skal foretages Kontrolundersøgelser til Stadighed. Jeg har derfor mine Betæneligheder ved, at et Præparat som Levertran, der her i vort solfattige Land nærmest maa opfattes som et naturligt Levnedsmiddel, der meget ofte er paakrævet og nødvendigt, for at Barnets og den unges Trivsel og Vækst kan foregaa ganske normalt, skal fordyres. Jeg finder det ligeledes meget uheldigt, om der ikke skal kunne reklameres stærkt for Brugen af visse Grønsager, som er meget vitaminholdige, og for Mælk, der jo dog er en af vore allerbedste Sundhedskilder.

Jeg finder derfor, at Lovforslaget bør drøftes i et Udvalg, og jeg tilsiger paa mit Partis Vegne Støtte til en hurtig og velvillig Behandling af Lovforslaget.

Andrea Brochmann: Jeg vil gerne takke den højtærede Indenrigsminister for det fremsatte Forslag til Lov angaaende Vitaminreklame. Det er ganske rimeligt, at man i vor Tid, da Vitaminspørgsmaalet er saa stærkt fremme, og da man paa saa mange forskellige Maader reklamerer med og undertiden faar Folk til at tro, at de faar en Masse Næringsværdier, hvor de maaske alligevel ikke faar det, ad Lovgivningens Vej søger at faa indført en Kontrol. I Forslagets § 1 udtrykkes det kort og klart:

„Varer til Forhandling og Præparater eller Stoffer, der samles eller fremstilles i Salgsøjemed, maa ikke paa Pakninger, i Omslag, Reklamer eller andre Henvendelser til Offentligheden betegnes som indeholdende Vitaminer eller benævnes paa en Maade, som er egnet til at vække Forestilling herom, medmindre Vitaminernes Art samtidig angives.“

Dette Forslag er fremkommet som Følge af den almindelig bekendte Reklamering, som i de senere Aar har fundet Sted angaaende Varer med Vitaminindhold. Saadanne Reklamer er ofte vildledende og ukontrollerede, og derfor er det ganske naturligt, at der ved denne Lovs Gennemførelse tilvejebringes en Ordning, som kan forebygge